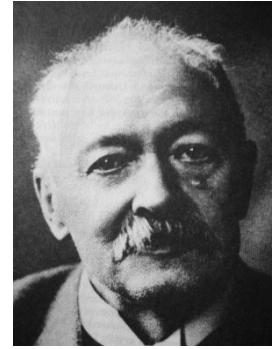

Josef Pekař

Narodený 12. dubna 1870

Zemrel 23. ledna 1937

Narodený v dedinke Malý Rohozec v Českom Raji do katolíckej rodiny sedliaka. Po Gymnáziu v Mladej Boleslavi, nasledovalo štúdium histórie a zemepisu na univerzite Karlovej v Prahe. Tu prišiel do kontaktu s Jaroslavom Gollom, T.G. Masarykom a Antonínom Rezkom. Doktorát v roku 1893 získal za „*Kandidatury krále Přemysla Otakara II. na německý trůn*“. Na pôde Karlovej Univerzity pôsobil medzi rokmi 1897 začínajúc ako docent FF až do roku 1933 ako prorektor UK. Od roku 1898 – spolu s Gollom slúžil ako redaktor ČČH no taktiež sa zaslúžil o vydanie *Bibliografie české historie* v ČČH [1896]. Vo svojich publikáciách sa venoval dejinám českým a to prevažne husitstvu [*Žižka a jeho doba -I.-IV.*], 17. storočiu a to najmä situácie a vývoju počas a po Bitke na Bielej Hore, no taktiež reagoval na aktuálne témy jeho doby.

V politickej sfére bol Pekař konzervatívec. Boli vyvinuté snahy o jeho kandidatúru, a to najmä zo strany katolíkov na post prezidenta vo voľbách roku 1935, no sám Pekař tieto ponuky odmietol. Zároveň sa snažil o uzmierenie česko-nemeckých vzťahov aj v reakcii na prácu nemeckého historika Theodora Mommsena a jeho práci „*Čechové jako apoštolové barbarství*“ [1897]

Spor o smysl českých dějin

Vedecky sa v roku 1912 postavil proti Masarykovej prácou *Masarykova česká historie* a následne vzniká tzv. „Spor o smysl českých dějin“. Kritika práce Masaryka bola smerovaná najmä na nevedeckosť a snahu preniesť ideály humanistické 18. storočia na silne katolícky ortodoxné husitské povstanie. „**Masarykova vedoucí myšlenka je tedy umělá konstrukce, nemající žádné opory ve skutečnosti, ano stojící ku skutečnosti v zřejmém odporu.**“ [Masarykova česká filosofie 1912] Spor takpovediac končí úmrtím hlavných aktérov a totiž Pekaře a Masaryka rokom 1937.

Chápanie histórie podľa J. Pekaře

Na rozdiel od Masaryka, J. Pekař sa sústredil na dané obdobie a myšlienkové smery, atmosféru ako celku danej doby. Zároveň na rozdiel od Palackého či Masaryka nevyzdvihuje význam určitej konkrétnej doby ani nehodnotí ich či už ako dobu úpadku či rastu. Do pozornosti dáva kolektív/spoločnosť a jeho povedomie. Ak pojednáva o jednotlivcovi, ide tu o reprezentáciu doby názormi týchto osobností [*Paměti Františka Vaváka, Paměti sedláka Josefa Dlaska*]. Vo svojej práci tu dominantnou bola taktiež snaha nesubjektívnosti a celkové pochopenie témy z prameňov, čím sa odklonil od pozitivistickej školy Golla.

Diela

Nejstarší kronika česká [1903]

Kniha o Kosti I.-II. [1909-1911]

Masarykova česká filosofie [1912]

České Katastrofy [1915]

Bílá Hora, její příčiny a následky [1921]

Ďejiny československé [1921]

Omyly a nebezpečí pozemkové reformy [1923]

Žižka a jeho doba I.-IV. [1927-1933]

Smysl českých dějin [1929]

Literatúra

Josef Hanzal, Josef Pekař – Život a dílo, Praha 2002.

Zdeněk Kalista, Josef Pekař, Praha 1994.

František Kutnar – Jaroslav Marek, Přehledné dějiny českého a slovenského dějepisectví: Od počátků národní kultury až do sklonku třicátých let 20. století, Praha 1997.